
Spurgeon's liefde voor goede sigaren

Omdat we zo veel verzoeken krijgen om informatie over het gebruik van sigaren door de heer Spurgeon, geven we de volgende beschrijvingen uit enkele vroege biografieën van Spurgeon. Het is belangrijk op te merken dat Spurgeon liefde voor sigaren geen verslaving was, en dat hij er opzettelijk voor zorgde dat het geen verslaving werd, zoals duidelijk blijkt uit de anekdotes van William Williams (hieronder). Verder zijn wij het volledig met de heer Spurgeon eens dat het roken van sigaren op zich geen zondige bezigheid is. Sigaren worden, in tegenstelling tot sigaretten, op de juiste wijze gerookt zonder inhaleren, waardoor het risico van longschade minimaal is. Ook gaat het roken van sigaren normaal gesproken niet gepaard met het soort verslavend gedrag dat geassocieerd wordt met sigarettengebruik.

Naar verluidt rookte de heer Spurgeon slechts af en toe, en nooit veel meer dan een sigaar per dag – wat opnieuw suggereert dat het bij hem geen verslaving was. Er zijn ongetwijfeld gezondheidsrisico's verbonden aan sigaren, maar dit geldt ook voor roomkaas, of koffie, en bijna alles wanneer het niet met mate wordt geconsumeerd. Er is geen bewijs dat sigaren op enigerlei wijze de dood van de heer Spurgeon hebben bespoedigd. Het roken van de heer Spurgeon was een historisch feit, en de zaak van de waarheid kan niet gediend worden door het te ontkennen of door mythes te verzinnen die suggereren dat hij uiteindelijk “berouw” had van deze activiteit. Het is een feit dat hij het roken van sigaren niet als een zondige bezigheid beschouwde, en hij hield, tot het einde van zijn leven, duidelijk vast aan die mening.

Spurgeon's Sigarendoosje

De foto's hieronder werden geleverd door David Spurgeon uit Dublin (de achterkleinzoon van Spurgeon). Deze foto's zouden een eind moeten maken aan de mythe dat Spurgeon ophield sigaren te roken voordat hij [stierf](#) (hoewel hij klaarblijkelijk wel stopte met het roken van dit ene sigaartje.) Klik op de foto's voor een grote afbeelding in kleur.

Spurgeon stierf – niet aan het roken, maar aan complicaties van jicht en de ziekte van Bright – in het Hotel Beau-Rivage in Mentone op de laatste dag van Januari 1892. De half opgerookte sigaar in het bovenstaande trio is dus hoogstwaarschijnlijk de laatste sigaar die hij ooit rookte.

“Proveedor de la Real Casa” betekent “Hofleverancier van het Koninklijk Huis.” De andere twee cirkels identificeren de fabrikant: “F. P Del Rio y Ca.” Francisco Perez del Rio was een beroemde Cubaanse sigarenmaker uit die tijd. Hoewel Spurgeon’s sigaren geen merknaam dragen, was het bekendste merk van het bedrijf La Legitimidad. Mensen vragen vaak welk merk sigaren Spurgeon rookte, en ik heb die informatie nog nooit in een biografie van Spurgeon of in de overgebleven correspondentie zien staan. Hier is eindelijk bewijs van welk merk hij rookte aan het eind van zijn leven. Het F. P. del Rio handelsmerk werd in 1882 geregistreerd en het bedrijf werd in 1898 door een concurrent opgekocht, dus dit merk was pas in het laatste decennium van Spurgeon’s leven verkrijgbaar. Het bestaat vandaag de dag niet meer.

Twee anekdotes over Spurgeon’s sigaren

Uit William Williams, Charles Haddon Spurgeon: Personal Reminiscences (Londen: The Religious Tract Society, n.d.), 30-32.

De hele wereld weet dat Spurgeon af en toe een sigaar rookte. In niet weinig karikaturen stond hij afgebeeld terwijl hij een pijp rookte, maar in al de jaren dat ik hem kende, heeft hij nooit een pijp gebruikt. De man die “gehoord had dat hij rookte, maar niet kon geloven dat het waar was,” en aan de heer Spurgeon vroeg of het echt zo was, kreeg als antwoord: “Ik verzorg mijn bloemen en verbrand mijn onkruid.”

“Geniet u weer van uw ‘bacca’, meneer!” zei George, de oude trouwe dienaar van meneer Spurgeon, op een dag toen zijn meester een sigaar opstak. “Ik kan veel makkelijker zonder mijn ‘bacca’ dan jij, George,” zei de meester. “Ik geloof er niets van, meneer.” “Goed dan George, dan moet je niet meer roken totdat ik rook.” “Afgesproken, meneer.” Er ging een week voorbij, toen twee weken. Arme George snakte naar zijn pijp. Iemand werd gevraagd om bij de meester te bemiddelen, zodat George zijn pijp mocht gebruiken. “Nee, nee!” zei meneer Spurgeon. “Hij heeft een afspraak gemaakt; laat hem zich er aan houden.” Uiteindelijk kreeg George toestemming om te roken, maar de heer Spurgeon heeft daarna maandenlang geen sigaar meer gerookt. . . .

Toen de heer Spurgeon in Nightingale Lane, in Clapham woonde, werd er op een dag een excursie georganiseerd door een van de jonge studenten van de Tabernakel. De excursiegangers moesten de voorzitter op hun weg naar midden-Surrey opwachten. Het was een mooie vroege morgen, en de mannen arriveerden vol goede moed, pijpen en sigaren in de aanslag, en keken uit naar een dag van ongebreideld vermaak. Meneer Spurgeon stond al bij de poort te wachten. Hij sprong op de voor hem gereserveerde stoel en keek verbaasd om zich heen en riep uit: “Wat, heren! Schaamt u zich niet om zo vroeg al te roken?” Dit was een domper! Ontzetting was op alle gezichten af te lezen.

Pijpen en sigaren gingen één voor één uit en verdwenen uit het zicht. Toen ze allemaal verdwenen waren, kwam de sigarenkoker van de president tevoorschijn. Hij stak een sigaar op en rookte rustig verder. De mannen keken hem verbaasd aan. “Ik dacht dat u zei dat u tegen roken was, meneer Spurgeon?” durfde er een te zeggen. “O nee, ik heb niet gezegd dat ik er bezwaar tegen had. Ik vroeg of ze zich niet schaamden, en blijkbaar deden ze dat, want ze hebben allemaal hun pijp weggelegd.” Onder gelach kwamen de pijpen weer tevoorschijn, en met rookwolken ging het gezelschap vrolijk verder.

Naar hedendaagse maatstaven is het merkwaardig, maar op weg naar de Metropolitan Tabernacle in zijn door paarden getrokken koets genoot de prins der predikers' van een sigaar om zijn keel voor te bereiden op het prediken! Zelfs na zijn dood werd hij geprezen door de tabaksindustrie, zoals deze 19e-eeuwse kaart laat zien.

Het schandaal in de Daily Telegraph

Uit G. Holden Pike, *The Life and Work of Charles Haddon Spurgeon*, 5 vols. (Londen: Cassel, n.d.), 5:138-40. Mr. Pike's volledige verslag van het incident is hier opgenomen. Wij hebben het aangevuld met de volledige tekst van de brief van Mr. Spurgeon aan de *Daily Telegraph*, het artikel uit de *Christian World*, en het antwoord van W. M. Hutchings aan Spurgeon.

In de herfst van 1874 vond er een woordenwisseling plaats tussen Spurgeon en Dr. Pentecost over het onderwerp roken. . . . De laatste was in de kerk als broeder-prediker in Clapham verwelkomd. Na een bezoek aan het continent, werd de Tabernakel opnieuw bezocht. “Bij deze gelegenheid vroeg de heer Spurgeon hem de preek te verdelen, met het voorstel dat de één de leer uiteen zou zetten, en dat de ander zou afsluiten door het onderwerp te versterken en te illustreren. Zonder zich verder te bekommeren om de illustratie van het onderwerp, begon Dr. Pentecost te spreken over zijn afkeer van de sigaar. De heer Spurgeon, als roker, nam de toepassing persoonlijk, en toen de broeder ging zitten, stond hij onmiddellijk op en weersprak wat er was gezegd. [1](#) Wellicht werd de meest treffende beschrijving van wat er binnen de Tabernakel plaatsvond, door een ochtendkrant vermeld:

“Afgelopen zondagavond hield de heer Spurgeon in de Metropolitan Tabernacle een preek over het zondige karakter van kleine zonden – een nogal geliefd onderwerp onder non-conformistische predikanten, waarover mevrouw Harriet Beecher-Stowe onder de titel ‘De kleine vossen’ een aantal curieuze lekenpreken heeft geschreven. “De kern van de toespraak van de heer Spurgeon was dat gewoontegetrouw toegeven aan kleine zonden leidt tot het begaan van grote zonden – een standpunt dat door een van de beroemdste Engelse godgeleerden werd verdedigd met de illustratie van de ‘jongen die met de rammelaars van de duivel speelt’.

“Aan het slot van zijn nuttige preek introduceerde de predikant een Amerikaanse geestelijke die, zo zei hij, graag een paar woorden tot de gemeente wilde richten. Deze eerwaarde heer ‘verbeterde de gelegenheid’ door fel te protesteren tegen de zonde van het roken van tabak, vooral in de vorm van sigaren, en vertelde zijn toehoorders hoe hij had geworsteld en gevochten tegen de verderfelijke gewoonte, en hoe hij ten slotte, door de zegen en met de hulp van de Voorzienigheid, zijn verslaving aan het onkruid had overwonnen.” Toen stond de heer Spurgeon op en merkte met rustige humor op dat hij niet wilde toestaan dat de gemeente uit elkaar ging zonder hen te vertellen dat hij roken niet als een zonde beschouwde, en dat hij, door de genade van God, hoopte die avond van een goede sigaar te kunnen genieten voordat hij naar bed ging.” Bij deze opmerkingen zou men uit overdreven kritiek geen oneerbiedigheid moeten opmerken. We moeten dankbaar zijn voor alle dingen; en door op te merken dat hij hoopte van een sigaar te genieten door de Goddelijke genade, herhaalde hij slechts de oprechte vroomheid van Charles Lamb, die vroeg waarom we niet zouden bidden voordat we een wandeling in het veld gingen maken en ook voor en na het eten. Dr. Johnson deed een dankgebed voordat hij aan de ‘Rambler’ begon; en als de heer Spurgeon een roker is, voegt hij slechts een andere en voortreffelijke naam toe aan de lange lijst van vooraanstaande Engelse godgeleerden van de Gevestigde en de Afwijkende Kerken die zich met dat Indiase onkruid hebben verzoend”. [2](#)

Het incident werd ook vermeld in het kerkblad Christian World van 25 september 1874:

Afgelopen zondagavond kondigde de heer Spurgeon, voordat hij met zijn preek begon, aan dat hij die avond niet lang zou preken, omdat hij wilde dat zijn

vriend de heer Pentecost, die op het preek-platform zat, een paar woorden tot de gemeente zou spreken. De heer Spurgeon hield toen een zeer ernstige toespraak over de tekst: “Ik heb van ganser harte geroepen; verhoor mij, o HEERE, ik zal Uw inzettingen bewaren. Ik heb U aangeropen, verlos mij; en ik zal Uw getuigenissen onderhouden.” (Ps. 119. 145-146.) Hij sprak krachtig en duidelijk over de noodzaak om de zonde te verlaten, om verwachting te hebben in het gebed om “levendmaking”, en ook als een bewijs van oprechtheid. Spurgeon, zei aan het eind van zijn rede: “Nu dan, misschien zal broeder Pentecost u de toepassing van die preek geven.

“Broeder Pentecost’ komt uit de Amerikaanse stad Boston en is een Baptistenpredikant. Hij reageerde onmiddellijk op de oproep van de heer Spurgeon en gaf, terwijl hij naar voren stapte, op een zeer eenvoudige en duidelijke wijze enkele uitstekende opmerkingen over het laatste gedeelte van de tekst. Naar aanleiding van een gedeelte uit de preek van de heer Spurgeon, gaf hij ons een interessant stukje persoonlijke ervaring. Hij zei dat hij enige jaren geleden in zijn hart de smeekbede kreeg: “Maak mij levend.” Hij verlangde ernaar dat hij nog meer van zijn zonde bevrijd zou worden, hij bad dat God hem alles wilde laten zien wat zijn toewijding aan Hem in de weg stond. Hij was bereid, dacht hij, om alles op te geven, als hij het verlangen van zijn hart maar kon realiseren. “Wel,” zei hij, te midden van de grote stilte en aandacht van de immense gemeente, “wat denkt u dat het was dat de Heere van mij verlangde? Hij wees mij niet op mijn kerk, mijn familie, mijn bezit of mijn hartstochten. Maar van één ding hield ik buitengewoon veel – de beste sigaar die er te koop was.” Hij vertelde ons toen dat de gedachte bij hem opkwam, of hij afstand kon doen van deze genotzucht, als het opgeven van de sigaar zijn vroomheid zou bevorderen. Hij probeerde het idee af te doen als een hersenschim of scrupule, maar het kwam steeds weer bij hem op, en hij was ervan overtuigd dat het de kleine, stille stem was die sprak. Hij herinnerde zich dat hij, toen hij eenentwintig jaar oud was, op verzoek van zijn ambtsbroeders het roken voor vier jaar had opgegeven. Maar toen had hij de gewoonte weer opgepakt, want hij verklaarde dat hij gedurende die vier jaar nooit een sigaar had gezien of geroken die hij niet had willen roken. Hij voelde het echter als zijn plicht om het weer op te geven, maar voelde zich zo ongeschikt voor zelfverloochening, dat hij “zijn sigarendoos voor de Heere bracht,” en Hem om hulp riep. Deze hulp werd hem gegeven en hij gaf de gewoonte op. De heer Spurgeon, wiens neigingen tot roken vrij goed bekend zijn, stond onmiddellijk op aan het einde van de toespraak van de heer Pinksteren en zei met een ietwat speelse glimlach:

“Beste vrienden, jullie weten dat sommige mensen tot eer van God kunnen doen wat voor anderen een zonde zou zijn. En niettegenstaande wat broeder Pentecost heeft gezegd, ben ik, voordat ik vanavond naar bed ga, van plan een goede sigaar te roken tot eer van God. “Als iemand mij in de Bijbel het gebod kan laten zien: ‘Gij zult niet roken’, dan ben ik bereid mij daaraan te houden; maar ik heb het nog niet gevonden. Ik vind tien geboden, en ik kan niet anders dan mij daaraan houden; ik heb geen lust om er elf of twaalf van te maken. “Het is een feit dat ik met u gesproken heb over echte zonden, en niet over het luisteren naar gekibbel en gewetensbezwaren. Tegelijkertijd weet ik dat wat een mens als zonde beschouwt, voor hem een zonde wordt, en dat hij het moet opgeven. ‘Al wat uit het geloof niet is, dat is zonde’ (Rom. 14:23), en dat is de kern van wat mijn broeder Pinksteren heeft gezegd. “Een man kan het een zonde vinden als zijn schoenen zwart worden. Welnu, dan moet hij het maar niet meer doen en ze laten bleken. Wat ik ook doe, ik hoef mij nergens voor te schamen, en ik heb niet het gevoel dat roken iets is waarvoor ik me moet schamen, en daarom wil ik roken tot eer van God.”

De zaak werd zowel in de kranten als in privékringen uitvoerig besproken; en aangezien de uitdrukking “roken tot eer van God” met zijn naam werd geassocieerd, richtte Spurgeon een brief aan de Daily Telegraph met de bedoeling elk misverstand dat zou kunnen ontstaan uit de wereld te helpen. De voorganger van de Tabernakel schreef:

*Aan de redacteur van de Daily Telegraph.
Mijnheer,*

U kan de gelegenheid die aanleiding gaf tot de onvoorbereide opmerkingen waarnaar u verwijst, niet meer betreuren dan ik. Ik wil u er echter aan herinneren dat ik niet verantwoordelijk ben voor de juistheid van de krantenberichten, en ik geef ook niet toe dat zij een volledige en eerlijke weergave zijn van wat ik heb gezegd. Men heeft mij beschreven als iemand die opstaat met een twinkelende blik, en dit suggereerde meteen dat ik lichtzinnig sprak; maar in werkelijkheid deed ik niets van dien aard. Ik was eerder te ernstig dan te weinig. Ik ben het absoluut niet eens met de bewering dat het roken van tabak op zichzelf een zonde is. Het kan zo worden, zoals elke andere onverschillige handeling kan worden, maar als handeling is het geen zonde. Samen met honderdduizenden van mijn medechristenen heb ik gerookt, en met hen sta ik onder de veroordeling van een leven in gewoontezonde, als men bepaalde

beschuldigers moet geloven. Aangezien ik niet willens en wetens zou leven in de geringste overtreding van de wet van God, en zondigen in de overtreding van de wet, zal ik niet toegeven dat ik zondig als ik mij daar niet van bewust ben. Er groeit in de maatschappij een farizeïsch systeem op, dat aan de geboden van God de voorschriften van mensen toevoegt; aan dat systeem zal ik geen uur toegeven. Het behoud van mijn vrijheid kan mij de verwijten van vele goede mensen en de spotternij van de zelf-rechtvaardigen opleveren; maar ik zal beide met kalmte verdragen, zolang ik mij in mijn geweten zuiver voel voor God. De uitdrukking “roken tot eer van God” heeft op zichzelf een slechte klank, en ik rechtvaardig hem niet; maar in de betekenis waarin ik hem gebruikte, sta ik er nog steeds achter. Geen christen zou iets moeten doen waarin hij God niet kan verheerlijken; en dit kan, volgens de Schrift, gedaan worden in eten en drinken en de gewone handelingen van het leven. Wanneer ik intense pijn verlichtte, een vermoeid brein kalmeerde, en een kalme, verkwikkende slaap verkreeg door een sigaar, voelde ik mij God dankbaar, en zegende Zijn Naam; dit is wat ik bedoelde, en in geen geval gebruikte ik heilige woorden lichtzinnig. Als ik door het roken een uur van mijn tijd had verspild – als ik mijn giften aan de armen had verdoezeld – als ik mijn geest minder krachtig had gemaakt – dan vertrouw ik erop dat ik mijn fout zou inzien en me ervan zou afkeren; maar hij die mij van deze dingen beschuldigt, zal geen ander antwoord ontvangen dan mijn vergeving. Men zegt mij dat mijn openlijke belijdenis mijn invloed zal verminderen, en mijn antwoord is dat als ik enige invloed heb gekregen door anders te denken dan ik ben, dat ik die niet wens te behouden. Ik zal niets stiekem doen, en niets waarover ik twijfel. Ik betreur het ten zeerste dat er zoveel ruchtbaarheid is gegeven aan wat mij zo’n onbeduidende zaak lijkt – en het laatste waaraan ik zou hebben gedacht was de vermelding ervan vanaf de kansel; maar ik werd in zo’n positie geplaatst dat ik ofwel door mijn stilzwijgen schuldig moest pleiten aan het leven in zonde, of anders de felle berispingen van de anti-tabak voorstanders over mijzelf moest afroepen door eerlijk te spreken. Ik koos voor het laatste; en hoewel ik nu het mikpunt ben voor deze waardige broeders, zou ik eerder hun strengste afkeuring verdragen dan stiekem te doen wat ik niet kon rechtvaardigen, en immuniteit voor hun kritiek te verdienen door me onderdanig te onderwerpen aan de beschuldiging van zonde in een handeling die mijn geweten toestaat.

Hoogachtend,

C. H. SPURGEON.

Nightingale Lane, Clapham, 23 september.

Onder de niet-rokers die geen sympathie hadden voor Spurgeon in deze controverse over het roken was James Clarke, een oude vriend van de prediker, die in de Christian World opmerkte: “Voor ons is deze tabaksplaag een dagelijks martelaarschap, en we zouden oprecht wensen dat iedere christelijke leraar, in ieder geval, geen verlangen voelde om zich over te geven aan een gewoonte... die ontegenzeggelijk zeer verschrikkelijk destructief is voor zowel het lichaam als de ziel van tienduizenden van onze jonge mannen.” [3](#) Een andere criticus, W. M. Hutchings, was minder vriendelijk. Hij zag Spurgeon’s houding ten opzichte van roken als een bedreiging voor de groeiende matigheid beweging, en hij publiceerde en verspreidde de volgende open brief in tractaat vorm:

Aan de heer. C. H. Spurgeon [4](#)
Mijnheer,

De HEERE heeft u zeer geëerd en uw arbeid als christelijk predikant wonderbaarlijk gezegend. De kerken van Christus van alle gezindten hebben zich verblijd in uw succes, en God geprezen voor alles wat Hij door uw toedoen tot stand heeft gebracht. Uw naam is een “huiswoord” geworden in het gehele christendom, en uw uitspraken worden over de gehele beschaafde wereld uitgedragen. De mensen hangen aan uw lippen; zij koesteren uw ernstige getrouwe woorden in hun geheugen en in hun hart; en velen vormen hun leven naar de waarheid die u hun hebt verkondigd. U bent een macht geworden in de Kerk en in de wereld; en, God zij dank, een macht ten goede. Dit zijn geen woorden van vleierij; zij drukken eenvoudig een duidelijke waarheid uit – die voor allen duidelijk is – die universeel wordt erkend; en ik gebruik ze, niet als een vleier, maar eerder als een censor (als ik het zo mag zeggen), en met de bedoeling om op u de plechtige verantwoordelijkheid te drukken van elk woord dat u spreekt. Duizenden mensen geloven wat u zegt omdat u het zegt.

Zij zouden meer als de Bereanen van vroeger moeten zijn, maar zij zijn het niet. U moet dit weten. Uw kerkleden in de Tabernakel weten het. Wij, christenen van andere kerken, weten het; en wij danken God dat u genade hebt gekregen om uzelf dit grote vertrouwen waardig te bewijzen, en om deze zwakkere broeders te leiden op de weg van de waarheid. Maar stel dat u zelf in uw onderricht over leer of plicht op enig punt in dwaling wordt gebracht, hoe onbeduidend het ook moge lijken – wat een misleiding zou dat zijn! Wat een aanhang zou u op het verkeerde pad hebben! Wat een onheil – onherstelbaar in tijd of eeuwigheid – zou dat teweeg kunnen brengen!

Waarom, meneer, zouden engelen wenen, en zou de hel carnaval houden!

Vergeef me de suggestie die ik maak van zo'n mogelijkheid. U bent niet onfeilbaar, en u wilt ook niet zo worden gezien. Vele harten zijn diep bedroefd door uw verontschuldiging voor het roken in Gods Huis, en dat het deel uitmaakt van de Zondagsheiliging. Wij voelen dat een grote rampspoed ons heeft overvallen. Wij wankelen onder de slag van een reus. We huiveren als we denken aan de gevolgen. De grootste macht voor het kwaad op aarde is de valse leer van een goed en groot man. Hoe groter en beter de man, hoe verschrikkelijker de kwade invloed. Meneer, hebt U wel eens nagedacht over de gevolgen van uw verdediging van het roken? Hebt u gedacht aan het resultaat voor de jonge mannen die op zondagavond hun sigaren opsteken op het terrein van de Metropolitan Tabernacle, en weglopen van Gods Huis terwijl ze een goede (soms een zeer slechte) sigaar of een korte vieze pijp roken? Is het goed dat deze jonge mannen door uw krachtige stem bevestigd worden in hun zelfverheerlijking (die honderden van hun mede-aanbidders walgelijk aanstoot geeft)? Zij hebben geen "intense pijn" die verlicht moet worden, geen "vermoeide hersenen" die gekalmeerd moeten worden, en hun nachtelijke slaap heeft geen kunstmatige hulp nodig. Sommigen van hen verspillen vele uren met roken – zij belemmeren de giften die zij aan de armen zouden moeten geven – zij worden vaak in verlegenheid gebracht om hun wettige schulden te betalen – zij maken hun geest minder energiek – en nu, in antwoord op de vermaningen van hun vrienden, zullen zij gereed zijn om te zeggen: "SPURGEON PRIJST HET ROKEN; laten wij 'een goede sigaar hebben tot eer van God'". Hebt u gedacht aan mannen van oudere leeftijd – arme mannen – die alleen tabak kopen en hun vrouwen en kinderen beroven van voedsel, kleding of onderwijs dat zij zouden moeten hebben? Deze mannen zijn nu drievoudig bewapend. Zij zijn bestand tegen alle aanvallen van de anti-tabak "Farizeeërs." "Spurgeon's Preek over Roken" (zo noemen zij het) is tegelijk een helm, een zwaard en een schild voor hen.

Meneer, het is geen beeldspraak, het is geen tirade van een fanaticus, het is de nuchtere, plechtige, vreselijke waarheid, dat vrome moeders bittere tranen vergieten als zij denken aan de invloed van uw woorden (Matt. 12:36) op hun zonen, die deze vuile gewoonte hebben aangenomen; echtgenotes wenen over de aanmoediging die u hun mannen hebt gegeven om door te gaan met een uitgave die zij zich niet kunnen veroorloven; en kinderen zullen van huiselijke gemakken worden beroofd door hen die uw voorbeeld en raad inroepen voor hun onmannelijk gedrag. Mijnheer, ik vrees dat uw woorden een krachtige duw naar beneden hebben gegeven aan velen die reeds op de weg zijn die leidt naar tijdelijke en eeuwige ondergang. Met enige voldoening stel ik vast dat de toon van uw brief aan de redacteur van de Daily Telegraph sterk verschilt van de

toon van uw toespraak in de Tabernakel. De eerdere uiting was die van een uitdagend kampioenschap – de latere, en meer weloverwogen, is afgezwakt tot een verontschuldiging en een excuus. Als u in uw antwoord aan “Broeder Pentecost” precies had gezegd wat u daarna schreef, namelijk dat uw “goede sigaar” gerookt moest worden – niet als een bevredigend genot – niet voor het genot dat het zou verschaffen – maar vanwege de “zwakheden van het vlees”, dan zou er weinig bezwaar tegen zijn gemaakt, zelfs door hen die het meest ernstig gekant zijn tegen het gebruik van tabak in welke vorm dan ook. Dan zou u de jonge mannen van uw gemeente en anderen geen voorwendsel hebben gegeven om uw voorbeeld in het roken te volgen, zonder uw motief en zonder uw verontschuldiging. Als u uw mensen had verteld dat u alleen rookte omdat daardoor hevige pijn werd verlicht, vermoeide hersenen werden gekalmeerd en een verkwikkende slaap werd verkregen, dan zouden wij hebben gedacht aan uw overvloedige arbeid, uw uitzonderlijke positie, de enorme belasting die u lichamelijk en geestelijk werd opgelegd, en zouden wij onze mond hebben gehouden. Het is waar, wij hadden kunnen denken aan Die Ene Lijder, Die, in heviger pijn, en grotere geestelijke vermoeidheid, het aangeboden opiaat weigerde en van Hem wegstuurde, waardoor verlichting had kunnen worden verkregen (Mat. 27:34); Maar wij moeten zwijgen. Wij hadden uw sigaar in hetzelfde licht moeten zien als de wijn van Timotheüs; en in onze naastenliefde hadden wij eraan moeten denken dat “het vlees zwak is”. Maar uw uitlating in de Tabernakel was uitdagend. De leer ervan was: Roken is goed en gepast voor alle mensen; en zij die iets anders beweren, voegen iets toe aan Gods geboden. En in uw brief aan de redacteur van de Telegraph bent u, hoewel uw toon gematigd is en uw taalgebruik verontschuldigend, nog steeds intolerant en onrechtvaardig.

Ten eerste zegt u dat wij, anti-tabak voorstanders, u beschuldigen van een leven in gewoontezonde. Dat is niet zo. Wij verklaren dat roken een smerige verslaving is, een slechte gewoonte, schadelijk voor lichaam en geest, die leidt tot nog ergere en nog verderfelijke gewoonten; maar wij zeggen niet dat iedereen die rookt een zondige gewoonte heeft. Maar toch zien wij de gewoonte toenemen – wij merken de kwalijke gevolgen ervan bij onze jonge mannen – wij ontdekken dat zij tienduizenden in een wrede slavernij houdt – en wij trachten onze jonge mensen ervan te overtuigen deze gewoonte nooit aan te nemen, dat onze oudere vrienden ermee moeten ophouden. Wij verklaren de oorlog aan tabak, en de drinkgewoonten die met tabak samengaan, maar wij vellen geen oordeel over u of enig ander mens. U moet zich laten leiden door uw eigen oordeel en geweten. U staat of valt voor uw eigen Meester (Rom. 14:4]). Wij zouden u graag willen op andere gedachten brengen. Wij weten

wat een machtige bondgenoot u zou zijn. Maar ook al staat u tegen ons op en slaat u ons met krachtige slagen, toch geloven wij dat u eerlijk en oprecht bent in uw tegenspraak, en wij zijn er zeker van dat als u zou geloven dat roken een slechte zaak is, u er onmiddellijk en tegen elke prijs van zou afzien. U bent niet zo liefdadig tegenover ons. U noemt ons Farizeeërs – u insinueert dat wij zelfingenomen zijn – u beschuldigt ons ervan dat wij aan de geboden van God de voorschriften van mensen toevoegen – en u laat doorschemeren dat wij uw vrijheid willen aantasten. Geloof u dit echt allemaal? Zijn de dirigenten van de Band of Hope (Noot: de jeugdgroep van de kerk) in uw Metropolitan Tabernacle een gezelschap van Farizeeërs, die de jongeren opleiden in het “Farizeese systeem?”

Als u er zo over denkt, geef dan orders om het onmiddellijk te sluiten. Ik weet niet of in de Tabernacle Band of Hope een eed tegen tabak wordt afgelegd samen met de eed tegen bedwelmende drank. Waarschijnlijk wel. Maar als dat niet zo is, maakt dat voor mijn argumentatie weinig uit. De kruistocht tegen tabak wordt gevoerd volgens precies dezelfde principes als de kruistocht tegen sterke drank; en de argumenten waarmee we de een bepleiten zijn bijna identiek aan die waarmee we de ander bepleiten. Wij zijn “Farizeeërs,”? Wel, we zijn in goed gezelschap. Wij volgen die aartsfarizeeër die zei: “Indien de spijs mijn broeder ergert, zo zal ik in eeuwigheid geen vlees eten, opdat ik mijn broeder niet ergere. (1 Kor. 8:13).” “Het is goed geen vlees te eten, noch wijn te drinken, noch iets (is het mogelijk dat het woord “iets” ook “een goede sigaar” kan omvatten?) waaraan uw broeder zich stoot of geërgerd wordt, of waarin hij zwak is. [Rom. 14:21].” Wij weten dat tabak een struikelblok, een belediging en een oorzaak van zwakheid is voor veel van onze broeders in de Kerk van Christus – broeders in de banden van een gezamenlijke mensheid – en dus passen wij toe wat “Farizeeër” Paulus leert, en offeren persoonlijke toegeeflijkheid op, opdat het geen strik voor anderen zou zijn. Wij denken dat wij ook een hogere autoriteit en een groter voorbeeld hebben – zelfs de autoriteit en het voorbeeld van Hem die “Zichzelf niet behaagde” (Rom. 15, 3). Mag ik dit, zonder opzettelijke onbeschaamdheid, illustreren? Twee mannen staan naast elkaar op het podium van de Metropolitan Tabernacle, de één een “Farizeeër”, de ander – de heer Spurgeon. De ene beschrijft zijn pelgrimstocht langs het steile ruwe pad van zelfverloochening, en vertelt ons hoe hij “zijn sigarendoos voor de Heere nam, en om hulp riep.” De ander verkiest het gemakkelijkere, gladdere, rokeriger pad van zelfverheerlijking, houdt vast aan de sigarendoos, en verklaart zijn voornemen om een goede sigaar te roken voordat hij naar bed gaat. **WELKE VAN DEZE LIJKT HET MEEST OP CHRISTUS?** Welke zou in het voordeel zijn van de jonge mannen, die beide

hebben gehoord, om te volgen? Maar ik wil in deze brief een kwestie aan de orde stellen die van veel groter belang is dan die van het roken. Door uw “goede sigaar” te verdedigen, legde u een principe vast.

U gaf een regel aan van christelijk leven en gedrag. Welnu, mijnheer, (vergeef me als ik onbarmhartig en hard lijk) ik ben van mening dat dat beginsel vals is, ondeugdelijk, en volstrekt in strijd met de leer van Christus en Zijn apostelen. Dit is een veel belangrijkere kwestie dan die van uw recht om “een goede sigaar te roken”. Als uw woorden over de tien geboden (Exodus 20:1-17; Deuteronomium 5:6-21) iets betekenen, dan betekenen zij dat alles wat van ons verlangd wordt, gehoorzaamheid naar de letter van die geboden is. U wijst uitdrukkelijk elke andere wet af, wanneer u weigert gebonden te zijn door een elfde of een twaalfde gebod. Is het u opgevallen dat dit een tweesnijdend argument is? Als alles wat van ons verlangd wordt, gehoorzaamheid is aan de letter van de Decaloog, dan is letterlijke gehoorzaamheid aan elk gebod dwingend noodzakelijk. U zei ons (ik zeg niet “Farizeïsch”) dat u al deze geboden gehoorzaamt, hoewel u het moeilijk vindt. Wat? Het vierde? Tot op de letter? In elk detail? Als dat zo is, bent u een veel verguisd man. Begrijp dat ik niet de Wet van de Twee Tafelen uiteenzet; ik volg slechts uw uiteenzetting van Christelijke plicht. Het is duidelijk dat de leefregel die u in uw verdediging van het roken hebt neergelegd, de volgende is: dat het een christen vrij staat zichzelf te verlustigen in alle zaken waartegen geen direct en uitdrukkelijk bevel in de Schrift staat. Zo hebben wij Christus niet leren kennen. Ik lees het bevel van de Meester: ” Verloochen uzelf, neem uw kruis op en volg Mij” [Matt. 16:24; Markus 8:34; Markus 10:21; Luk. 9:23; Luk. 14:27), en mijn voornaamste doel in het aanspreken van u is om te wijzen op de wezenlijke boosaardigheid van het principe dat u hebt neergelegd. Ik zal dit doen, niet door argumentatie, maar door gebruik. Laat ons luisteren naar uw uitspraken, en dan aandachtig luisteren naar de weerklank daarvan, waarvan men zich kan voorstellen dat die komt van personen wier neiging hen niet tot roken brengt, maar tot andere genoegens die christenen veroordelen, maar die niet door een uitdrukkelijk gebod verboden zijn. Ds. C. H. SPURGEON zegt (ik citeer het verslag van de Christian World): “Als iemand mij in de Bijbel het gebod ‘Gij zult niet roken’ kan laten zien, ben ik bereid mij daaraan te houden; maar ik heb het nog niet gevonden. Ik vind tien geboden, en meer dan dat kan ik niet doen om ze na te leven; en ik heb geen lust om er elf of twaalf van te maken.”

Weerklank nr. 1: “Als iemand mij in de Bijbel het gebod kan laten zien: ‘Gij zult niet in het speelhuis komen’, dan ben ik bereid mij daaraan te houden;

maar ik heb het nog niet gevonden. Ik vind tien geboden, en meer kan ik niet doen om ze te houden; en ik heb geen lust om er elf of twaalf van te maken.”

Weerklank Nr.2. – “Als iemand mij in de Bijbel het gebod kan laten zien: “Gij zult niet naar de renbaan gaan en in de weddenschappen delen”, dan ben ik bereid mij daaraan te houden; maar ik heb het nog niet gevonden. Ik vind tien geboden, en meer kan ik niet doen om ze na te leven; en ik heb geen lust om er elf of twaalf van te maken.”

Weerklank nr. 3: “Als iemand mij in de Bijbel het gebod kan laten zien: “Gij zult niet gokken met kaarten of dobbelstenen,” dan ben ik bereid mij daaraan te houden; maar ik heb het nog niet gevonden. Ik vind tien geboden, en meer kan ik niet doen om ze te houden; en ik heb geen lust om er elf of twaalf van te maken.”

Weerklank Nr. 4 (eens zeer populair in de zuidelijke staten van Amerika): “Als iemand mij in de Bijbel het gebod kan laten zien: ‘Gij zult geen slaven houden’, dan ben ik bereid mij daaraan te houden; maar ik heb het nog niet gevonden. Ik vind tien geboden, en meer kan ik niet doen om ze te houden; en ik heb geen lust om er elf of twaalf van te maken.” Men zou nog meer voorbeelden kunnen geven, maar deze volstaan misschien. Maar nog één opmerking. Kan een Christen zich de gezegende Meester voorstellen met “een goede sigaar in Zijn mond?” Zouden wij niet geschokt zijn om zo’n voorstelling te zien, ook al is die geschilderd met de vaardigheid van de beste oude meesters? Ik denk van wel. Praktisch christendom bestaat in een voortdurend streven om in alle dingen te zijn als Christus.

Hoogachtend,

*W. M. HUTCHINGS.
97, Camberwell Road,
Oktober, 1874.*

Tenslotte, hierbij een brief die Spurgeon schreef aan een onbekende Amerikaanse correspondent op het hoogtepunt van de discussie over roken. Deze niet eerder gepubliceerde brief komt uit de privécollectie van Gary Long, Springfield, MO, en wordt met toestemming gebruikt. (Vertaling hieronder)

Nightingale Lane
Clapham
21 nov.

Beste vriend, Ik had je brief moeten beantwoorden, maar ik was ziek en overwerkt. Bedankt, want het heeft me goed gedaan. Wat een pesterijen heb ik moeten doorstaan! Maar ik geef niet toe, want wat ik zei was juist. Er is geen vrijheid meer voor ons door deze geestelijke preutsheid. Als je een opening ziet, zeg dan iets, want ik ben beschoten als een eenzame kraai, terwijl duizenden denken zoals ik doe of zou moeten doen om consequent te zijn. Als we met roken niet in de nabijheid van God kunnen leven, moeten we het opgeven. Ik kan en zal het tegendeel niet beweren, ook niet door te zwijgen.

Met vriendelijke groeten,

C. H. Spurgeon

OPMERKINGEN

1. “George F. Pentecost, D.D.: een biografische schets,” blz. 76, 77.
2. De Daily Telegraph, 23 september 1874.
3. Geciteerd in “The Tobacco Problem,” door Meta Lander, derde ed., Boston, Mass., 1885, blz. 185. Op dezelfde bladzijde van dit boek staat ook het volgende, waarbij het bericht dat Spurgeon gestopt was met roken natuurlijk geheel onjuist is, want hij bleef roken tot hij door zijn laatste ziekte werd overvallen: “Neal Dow, die in Engeland was ten tijde van de Spurgeon-Pentecost affaire, vertelt dat hij kort daarna te gast was in een gezin waar de zaak ter sprake kwam. De vader vertelde hem dat hij door lange en pijnlijke arbeid van zijn zoon, die een groot roker was, de belofte had gekregen om de gewoonte te laten varen, en dat hij zich aan zijn belofte had gehouden tot de verklaring van de grote prediker: ‘Ik zal naar huis gaan en de beste sigaar roken die ik heb tot eer van God.’ Hierna keerde hij terug naar zijn sigaar, zeggende dat Spurgeon’s voorbeeld goed genoeg voor hem was. Zelfs een predikant voert als excuus voor zijn gewoonte aan, dat ‘Mr. Spurgeon, de grootste prediker ter wereld, rookt’. Sindsdien, als het bericht waar is, heeft deze ‘grootste prediker’ zijn sigaar opgegeven, niet, zoals wij wensen, uit godsdienstige principes, maar omdat hij er toe gedreven werd door de schadelijke invloed op zijn gezondheid.”
4. W. M. Hutchings, roken tot de glorie van God: een brief aan de Rev. C. H. Spurgeon in antwoord op zijn verontschuldiging voor roken, met speciale verwijzing naar het principe waarop die verontschuldiging is gebaseerd, 2e ed. (Londen: W. M. M. Hutchings Pub, 1874), 7-14.

[XFacebookWhatsApp](#)